

Stark István: Érfestés II.08

SZÉNÁSI Miklós

Mintha

a semmi közepe ez
 vagy a világ közepe
 híd ami nem vezet sehova
 hiába nyújtózik innen oda

lábánál macska fekszik
 bundája még puha mintha élne

a tükörből anyád és apád figyel
 a tárgyakon por a párkányon rozsdá
 kettéhasad a délután
 mint platánfa lombja

állsz és a forgalmat nézed
 mintha része lennél
 valami zajos egésznek

Taxival haza

nem gondolni rá
és gondolni mégis ki-
látni a kanyarig
vagy addig már nem
vagy nem látni
csak gondolni rá
látni régi képeken
milyen volt
ami akkor még
nem ilyen volt

úgy utazunk át a városon
mint még soha: ugyanott
de kétszer sem pontosan
ugyanúgy: nem vagy
kétszer sem ugyanaz
nem az a nap nem az a kéz
nem az az ember aki
leül feláll vagy csak tűnődve néz

itt vissza tud majd fordulni
mondom aztán hogy köszönöm
és végül viszlát jó éjszakát
majd át a parkon a házak
és az autók között
ahol ilyenkor már
senki sem jár
sötétek az ablakok
a többség a maga részéről
letudta ezt a napot

VARGA-NAGY Anna

Kagylók

Miután kimásztunk a vízből, fázunk.
Megölellek, a fülem szívmagasságban.
Négy spanyol turista áll a homokban,
azt gondolják, *¡que hermoso es eso!*
Lemegy a nap. Ebben a változatban
nem indulok sehová, te sem
vágsz közbe. Sokáig maradunk
így, kínos, elzsibbad a kezem.
Olyan vagy, mint egy dokumentumfilm
a fenntartható halászatról. Hazamegyek.
A távolság egy darabig romantikus,
aztán elmúlik, mint a turistaszegzon.
Az ürességből csak saját
szívdobogásom visszhangzik,
de azt képzelem, hogy a tenger.